

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයේ අන්තර්ගත වට්ටෝරු වෙද
පොත් ආශ්‍රයෙන් සිදුකරනු ලබන පර්යේෂණාත්මක
අධ්‍යයනයක්

A Literature Review on Prescription Books contained in
Indigenous Medical Literature

එච්. ඩබ්ලිව්. කුසලා සජ්චනී
පී. ඩී. පී. සමරනායක

Abstract

Literature is a very broad subject. Various scholars have expressed different interpretative views and opinions about literature capable of awakening individual wisdom. The research done on this is also vast. Indigenous medical literature covers a unique range of subjects. A handful of related research papers are currently available. The main objective of this study is to socialize a literature review conducted in relation to the prescription books of indigenous medical science that have not been subjected to research.

The indigenous medical prescription books used for this research are Karambagala Ath Vedapota, Paramparagata Watoru Vedapota (Sarpavisha Vedakama Ha Kadum Bindum Vedakama), Vaidyaka Hastasaraya Hewat Sinhale Ath Vedapota, Sabaragamuwe Watoru Vedapota, Puskola Potin Pitapatkaragat Yatiyana Ath Vedapota, and Godamune Paramparika Hastasara Aushada Yoga Samgrahaya. The contents included in these six books were classified according to the year of publication, relevant medical generation, and contents.

According to the results from the study appearing in the discussion, these texts belong to different eras and were passed down orally from generation to generation and more recently as various printed books published by the different publishers and editors. Also, the contents of these books are mostly uniform. In particular, descriptions of diseases appear to primarily include treatment methods, drug preparation strategies, and alternative medicine systems. Also, the content of the books written on the initiative of Sarpa Visha and Kadum Bindum is seen to be broadcast only through those fields.

Karambagala Veda Ath Pota was edited by Royal Pandit Kirielle Gnanavimala Thero in the year 2000. This book has been published by Rathna Prakashakayo. Also, this book, which contains the treatment of Karambagala tradition, is derived from an ancient Ola leaf manuscript. The book "Paramparagata Wattoru Vedapota" (Sarpavisha Vedakama Ha Kadum Bindum Vedakama) was published in the year 2006 by S. Godage Publishers and edited by B. Sirisena. This book is made up of the medical system of the Bukoladeniya medical generation. Sabaragamuwe Wattoru Vedapota was edited by Balangoda Ananda Maithriya Thero in 1986. This book was published by Modern Book Company. The therapy belongs to the family of Mahawalathenna practitioners, which was treated by Mahawalathenna country elders, who was the grandfather of Sirimawo Bandaranayake. At Puskola Potin Pitapatkaragat Yatiyana Ath Vedapota, edited by Sarath P. Ranasinghe. It includes the therapies of the Yatiyana medical generation. Godamune Paramparika Hastasara Aushada Yoga Samgrahaya, edited by Palawatthe Upananda Thero. It includes the treatment strategies of the Godamune generation. Vaidyaka Hastasaraya Hewat Sinhale Ath Vedapota belongs to the Mahawalathenna medical generation and it includes the therapies of that medical generation. It was edited by Balangoda Ananda Maithriya Thero and the book was published by the Modern Book Company.

සාර සංකෙෂ්පය

සාහිත්‍ය වූ කලී ඉතා පුළුල් පරාසයක පැතිරෙන්නා වූ විෂය ක්ෂේත්‍රයකි. පුද්ගල ප්‍රඥාව අවධි කිරීමට සමත් සාහිත්‍ය පිළිබඳව විවිධ විද්වතුන් විවිධ අර්ථ නිරූපණ, මතයන් හා අදහස් පළකර ඇති අතර ඒවා අනුසාරයෙන් සිදු කරන ලද පර්යේෂණයන් ද සුවිශාල වේ. දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍ය වනාහී සුවිශේෂී විෂය පරාසයක් වන අතර ඒ ආශ්‍රයෙන් සිදු කරන ලද්දා වූ පර්යේෂණයන් අනුලෝමයක් මේ වන විට සමාජ ගතව පවතී. මෙලෙස පර්යේෂණයන්ට බඳුන් නොවූ දේශීය වෛද්‍ය ශාස්ත්‍රයේ වට්ටෝරු වෙද පොත් ආශ්‍රයෙන් සිදු කරන ලද සාහිත්‍ය විමර්ශනයක් සමාජගත කිරීම මෙහිලා මූලික අභිමුඛාර්ථය වේ.

මෙම පර්යේෂණය උදෙසා පාදක කර ගන්නා ලද දේශීය වෛද්‍ය වට්ටෝරු වෙද පොත් වන්නේ, කරබගලේ අත් වෙද පොත, පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත (සර්ප විෂ වෙදකම හා කැඬුම් බිඳුම් වෙදකම) වෛද්‍යක හස්තසාරය හෙවත් සිංහලේ අත් වෙද පොත, සබරගමුවේ වට්ටෝරු වෙද පොත, පුස්කොළ පොතින් පිටපත් කරගත් යටියන අත් වෙද පොත සහ ගොඩමුණේ පාරම්පරික හස්තසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහය වේ. මෙම ග්‍රන්ථ සයෙහි අන්තර්ගතය ප්‍රකාෂිත වර්ෂය, අයත් වෙද පරම්පරාව සහ කර්තෘ පාදක කොටගත් දත්තයන් විමර්ශනාත්මකව අධ්‍යයනය කිරීම මෙහිලා සිදු කරන ලදී.

මෙම අධ්‍යයනයෙන් ලද ප්‍රතිඵල පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමේ දී පෙනී යන්නේ මෙම ග්‍රන්ථ විවිධ යුගවලට අයත් වෛද්‍ය පරම්පරාවලින් ව්‍යුත්පන්නව මුඛ පරම්පරා ගතව පැවත පසුකාලීනව පුස්කොළ පොත් ලෙසද ඉතාම මෑත කාලීනව විවිධ ප්‍රකාශන ආයතන හා සංස්කාරකවරුන්ගේ මූලිකත්වයෙන් මුද්‍රිත ග්‍රන්ථ වශයෙන් කලඑළියට පැමිණ ඇති බවයි. එසේම මෙම ග්‍රන්ථවල අන්තර්ගතය බොහෝ දුරට ඒකාකාරී බවක් දක්නට ලැබෙන අතර විශේෂයෙන් රෝග පිළිබඳ විස්තර එම රෝගයන්ට සිදු කරනු ලබන විකිත්සා විදීන්, ඖෂධ සංස්කරණ උපක්‍රම, වෛකල්පිත විකිත්සා පද්ධතීන් මූලිකව ඇතුළත් වී ඇති බව පෙනේ. එසේම සර්ප විෂ හා කැඬුම් බිඳුම් මූලිකත්වයෙන් රචනා කරන ලද වට්ටෝරු වෙද පොත්

වල අන්තර්ගතය එම ක්ෂේත්‍රයන් ඔස්සේ පමණක් විකාශනය වන අයුරු දක්නට ලැබේ. මෙලෙස පාරම්පරික වට්ටෝරු වෙද පොත් අන්තර්ගතය හා ඒ ආශ්‍රිත කරුණු විමර්ශනාත්මකව අධ්‍යයනය කොට ලබාගත් දැනුම, ප්‍රායෝගිකව මෙම පර්යේෂණයේ දී විමර්ශනය කරන ලදී.

කරඹගලේ අත් වෙද පොත 2000 වර්ෂයේ දී රාජකීය පණ්ඩිත කිරි ඇල්ලේ ඥාණවිමල ස්ථවිරයන් විසින් සංස්කරණය කරන ලද්දකි. මෙම ග්‍රන්ථය රත්න ප්‍රකාශන ආයතනයේ ප්‍රකාශනයක් ලෙසින් එළි දක්වන ලදී. එසේම කරඹගල වෙදපරපුරේ විකිත්සා අන්තර්ගත කොට සකස් කරන ලද මෙම වට්ටෝරු වෙද පොත පුරාණ පුස්තකාල පොතකින් ව්‍යුත්පන්න වූවකි.

පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත (සර්ප විෂ වෙදකම හා කැඳුම් බිඳුම් වෙදකම) මෙම ග්‍රන්ථය 2006 වර්ෂයේ දී ඇස්. ගොඩගේ ප්‍රකාශකයක් ලෙස බී. සිරිසේන සංස්කාරකත්‍වය විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලදී. මෙම ග්‍රන්ථය බුකොලදෙණිය වෙද පරම්පරාව ආශ්‍රිතව විකිත්සා පද්ධතීන්ගෙන් සැදුම් ලද්දකි.

සබරගමුවේ වට්ටෝරු වෙද පොත, 1986 වර්ෂයේ දී බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙහිත්‍රිය හිමියන් විසින් සංස්කරණය කරන ලද ග්‍රන්ථයකි. මොඩන් පොත් සමාගම ප්‍රකාශනයට පමුණුවන ලද මෙම ග්‍රන්ථය සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණියන්ගේ මුත්තා වන එස්. ඩී. මහවලතැන්න රටේමැතිදුන් විසින් අත්හදා බලන ලද මහවල තැන්න වෙද පරපුරට අයත් විකිත්සාවලින් සංයුක්ත වූවකි.

පුස්තකාල පොතීන් පිටපත් කර ගත් යටියන අත් වෙද පොත ග්‍රන්ථය සරත් පී. රණසිංහයන්ගේ සංස්කරණයක් වන අතර එහි අන්තර්ගත වන්නේ යටියන වෙද පරපුරේ විකිත්සාවන් ය.මෙය 2019 වර්ෂයේ ඇස්. ගොඩගේ ප්‍රකාශකයකි.

ගොඩමුනේ පාරම්පරික හස්ථසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහය පැලවත්තේ උපනන්ද හිමියන් විසින් සංස්කරණය කරන ලද ගොඩමුනේ පරම්පරාවට අයත් විකිත්සා ඇතුළත් ග්‍රන්ථයකි. මෙය සමයවර්ධන ප්‍රකාශකයකි.

වෛද්‍යක හස්ථසාරය හෙවත් සිංහලේ අත්වෙද පොත ද මහවලතැන්න වෙද පරම්පරාවට අයත් විකිත්සාවලින් සමන්විත වට්ටෝරු වෙද පොතකි. මෙම ග්‍රන්ථය සංස්කරණය කරන ලද්දේ ද බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙහෙය හිමියන් විසිනි. ප්‍රථම මුද්‍රණය ශ්‍රී බුද්ධ වර්ෂ 2503 වන මෙම ග්‍රන්ථය මහවලතැන්න රටේ මැතිදුන් අත්හදා බලන ලද කරුණු ප්‍රකාශනයක් ලෙසින් එලිදක්වා ඇත්තේ මොඩන් සමාගමයි.

හැඳින්වීම

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

සාහිත්‍ය වූ කලී මිනිසුන් සුවපත් කිරීමට සමත් ප්‍රධානතම මාධ්‍යයක් ලෙස හැඳින්විය හැකිය. “සාහිත්‍යය භාව: සාහිත්‍යම්” සහිත බව හෙවත් රස සහිත වූ බව සාහිත්‍යයයි. ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්ද කෝෂයට අනුව, “රටකට හෝ අවධියකට හෝ අයත් රසවත්කමින් හා ආකෘතිය පිළිබඳ වටිනාකමින් යුත් ලිවීම් සම්භාරය, පොත පත, වාච්‍යාර්ථයෙන් හා ව්‍යඛ්‍යාර්ථයෙන් පොහොසත් රසවත් නිබන්ධන සමූහය; අර්ථවත් වාක්‍ය, කාව්‍යය, භාෂාවකට හෝ විෂයකට අයත් පොතපත, ලිවිසැරිය. උසුලන ලද බව, යුත් බව”¹ සාහිත්‍ය ලෙස නිර්වචනය කොට ඇත. නිරුක්ති සහිත සිංහල ශබ්දකෝෂයේ සාහිත්‍යය යනුවෙන් දක්වා ඇත්තේ, “යම් භාෂාවකට අයත් පොත්පත් ආදිය, නිබන්ධන සමූහය, අර්ථවත් වාක්‍ය, කාව්‍යය, පද්‍ය රචනය, උසුලන ලද බව, යමක් ඇතුළත් බව, සහිත බව”² යනුවෙනි. සාහිත්‍ය යන වචනය සඳහා විවිධ අර්ථ නිරූපණ විවිධ විද්වතුන් විසින් ඉදිරිපත් කර ඇත. ඒ අතර සරසවි හෙළ වදන් රුවන සිංහල සමානාර්ථ පද කෝෂය නැමති ග්‍රන්ථයෙහි සාහිත්‍ය නැමති වචනය සඳහා විවිධ වූ අර්ථ ඉදිරිපත් කොට ඇත. ඒවා නම්, “කාව්‍යකරණය, ගද්‍ය රචනය, නවකතාකරණය, පද්‍ය රචනය, ප්‍රබන්ධකරණය, ලිපි සමුදාය, ලේඛන කලාව, විචාරය; පොතපත, ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ”³ යනුවෙනි. සාහිත්‍යය යනු, සකල කලාවේම සම්මිශ්‍රණයකි. අතීත, වර්තමාන සහ අනාගත යන කාලත්‍රයේදීම අධ්‍යයනය කළ හැකි සුන්දර වූ ශාස්ත්‍රීය අද්දකිම් සමුදායක් ලෙස ද සාහිත්‍ය හැඳින්විය හැකිය. “මිනිස් වර්ගයාගේ සාහිත්‍ය ඔහුගේ ශබ්ද විඥානය තරම්ම පැරණිය, ඔහුට විවිධ ශබ්ද

ඇති කරන්නට හැකි වූ තැන් සිටම සාහිත්‍යමය කෘති නිපදවන ලද්දේය. එහෙත් ස්වභාවයෙන් විනා පරමාර්ථයෙන් මේවා සාහිත්‍ය කෘති නොවීය. සාහිත්‍ය කෘතියක් නිපදවීමේ දී අදහස් අන්‍යයන් කරා සංහරණය කිරීමේ පරමාර්ථයක් ද වෙයි. ඉතාම ඇත අවධියේදී පවා මිනිසාට විවිධ හැඟීම් ඇති වූ විට ඔහු විසින් ඒවා ප්‍රකාශ කිරීමට විවිධ ශබ්ද නාවන ලදී. මෙය හුදෙක් සිය හැඟීම් ප්‍රකාශ කිරීමට විනා අන්‍යයන්ට හැඟවීමේ පරමාර්ථයෙන් නොකෙරුණකි. එයට ඒ පරමාර්ථය වැදගත්තේ ඒවා අනුව අන්‍යයන් ද හැඟීම් ඇති කර ගන්නට වූ පසුකාලයෙනි. ආදී මනුෂ්‍යයාට බයක් ඇති වූ කළ හැම දෙනාම පහළ කෙළේ බොහෝ දුරට එක සමාන වූ ශබ්දයකි. සතුට හෝ ශෝකයක් ඇති වූ විට එකිනෙකා නැගූ ශබ්ද ද සමාන විය. එතැන සංනිවේදනයක් මෙන්ම සංහරණයක් ද පවතී. භාෂාව ඇති වූයේ මේ ශබ්දයන්ට ශබ්ද සංකේත හා රූප සංකේත යොදන්නට වීමෙන් පසුවය. මේ නිසා සාහිත්‍යය පහළ වූයේ භාෂාවේ උත්පත්තියටත් පෙර යැයි කිව ද නිවැරදිය.⁴ මෙසේ භාෂාවේ උත්පත්තියටත් පෙර පහළ වූ සාහිත්‍ය මිනිස් ජීවිතයෙන් දුටු දේ ගැබ් වූ වැදගත් වාර්තාවකි. එසේම මූලික වශයෙන්ම භාෂාව මාධ්‍යය කොට ගනිමින් ජීවිතය පිළිබඳව ප්‍රකාශ කරනු ලබන මාධ්‍යයක් ලෙස ද සාහිත්‍ය හැඳින්විය හැකිය.

“කුමන භාෂාවකින් වූවද මැනවින් ලියන ලද ලේඛනය සාහිත්‍ය යනුවෙන් හැඳින්වේ. බුද්ධිමත් හෙවත් නැණවත් යන අර්ථයෙන් බටහිර රටවල ප්‍රභවය ලත් යෙදුමකි. කිසියම් විෂයක් එක් තැන්කොට සංගෘහිත කිරීම ද ලිට්ටරේචර් හෙවත් සාහිත්‍ය යනුවෙන් හැඳින්වේ. Word which, though best confined to good writing, is often debased to mean any writing, as in the phrase, the literature of the subject | meaning all that is written about the subject,⁵ සාහිත්‍ය යනු කුමක්දැයි සාහිත්‍ය කලා ශබ්දාකරය නැමති ග්‍රන්ථයෙහි ඉහත පරිදි විස්තර කොට ඇත.

මහාචාර්ය ඒ. ඩී. සුරවීරයන් සිය සාහිත්‍ය විචාර ප්‍රදීපිකා නැමති ග්‍රන්ථයෙහි සාහිත්‍ය පිළිබඳව මෙලෙස විස්තර කර ඇත. “සාහිත්‍ය යන වචනය සම්බන්ධව සාධු සම්මත පරිපූර්ණ නිර්වචනයක් සැපයීමට මෙතෙක් කිසිවෙකු සමත් වී ඇති බවක් නොපෙනේ.

පුළුල් වශයෙන් සලකා බලන කළ ලේඛනගත සියලු දෑ මෙන්ම මුඛ පරම්පරානුසාරයෙන් පැවත එන ජනවේද සංග්‍රහය ද සාහිත්‍ය නමින් හැඳින්වෙන බව කිව හැකිය. මේ අනුව කිසියම් වින්දනයක් හෝ ආස්වාදයක් හෝ රසයක් ලැබිය හැකි සේ සකස් කෙරෙන නිර්මාණාත්මක කෘති සාහිත්‍යය ගණයෙහිලා සැලකේ. චිරන්තන හා නූතන ගද්‍ය පද්‍ය රචනා කාව්‍ය, නාට්‍ය යනාදී සියලු නිර්මාණාත්මක කෘති සඳහා යෙදෙන පුළුල් අර්ථ සහිත පදය නම් ‘සාහිත්‍ය’ යනු වේ.”⁶ වැලිච්චියේ සෝරත හිමියන්ට අනුව සාහිත්‍ය යනු, “සාහිත්‍ය, ශබ්දය, ‘සාහිත’ යන අරුත ගෙන දෙයි. සියලුම බුද්ධ භාෂිත ත්‍රිපිටක ධර්මයට ‘බහුමිපි වෙ සහිතං භාසමානෝ’ (ධම්ම පද - යමක වග්ගය) යනාදී තැන්හි ද ‘සහිත’ යන වචය ව්‍යවහාර කර ඇත. භාෂාවක ඇති ගද්‍ය පද්‍ය කෘති සියල්ලට ම ‘සහිත’ හෙවත් ‘සාහිත්‍යය’ යන නාමය දිය හැකිය. එනම්, මනාකොට තබන ලද්ද, මනා කොට කියන ලද්ද යන අරුතීනි.”⁷ සන්නිවේදන ශබ්දාකරය නම් ග්‍රන්ථයෙහි සාහිත්‍යය යනු කුමක් දැයි මෙලෙස විස්තර කර ඇත. “සාහිත්‍යය යනුවෙන් අදහස් කෙරෙන්නේ සමුහාර්ථයකින් ගතයුතු ශාස්ත්‍රීය හා නිර්මාණාත්මක කෘති සමූහයකි. මේ ගණයට කවි, කෙටිකතා, නවකතා, නාට්‍ය රචනා සාමාන්‍යයෙන් ඇතුළත්වන නමුත් ඒවා හැඳින්වෙන්නේ නිර්මාණාත්මක සාහිත්‍යය යනුවෙනි. කිසියම් විෂයක් අරඹයා ලියවෙන කිසියම් නිර්මාණයක් නොවූ ශාස්ත්‍රීය ඓතිහාසික විචාරාත්මක ලිපි ලේඛන ද සාහිත්‍යය ගණයේලා සැලකේ. සන්නිවේදන ක්ෂේත්‍රයේ දී සිනමා සාහිත්‍යය යනුවෙන් යෙදුමක් හමුවෙයි. ඉන් කියවන්නේ සිනමාවට අදාළ වන ලිපි ලේඛනය. සන්නිවේදන සමීක්ෂණ පවත්වන්නන් විසින් ප්‍රස්තුතයට අදාළ මූලාශ්‍ර හා පූර්වයේදී පවත්වන ලද අදාළ සමීක්ෂණ පිළිබඳ ලියවුණු දේ කියවිය යුතුය. එහිදී එම පරිශීලන විෂයට අදාළ සාහිත්‍ය අධ්‍යයනයක් (Reivew of Past Literature) වශයෙන් සැලකේ.”⁸ “රටක සාහිත්‍යය දියුණු වන්නේ එහි සමාජය නිසලව එක තැන පල්වෙමින් පවතින කල්හි නොවේ. සමාජයකට නොයෙක් විදියේ අතුරු අන්තරායවලටත් අවුල් වියවුල්වලටත් මුහුණ දීමට සිදු වෙයි. මේවා පවතින තාක් කල්, සමහර විට එහි දියුණුවේ තාවකාලික ඇනහිටීමක් සිදු විය හැකියි. එහෙත් ඉන් එහි ලබා ගත් අත්දැකීම් ද ප්‍රයෝජනයට ගනිමින් පසුව ඇති වන සාමකාමී කාලය තුළ, ගංවතුරකින් පසුව කුඹුරක් සරුවන්නාක් මෙන්, සාහිත්‍යය දියුණු

වනු ඇත. සිංහල සාහිත්‍යය සම්බන්ධයෙන් ද මේ නියාමය බල පා ඇත්තේ ඒ අන්දමින්ම යැයි සිතමි.”⁹

පුද්ගල ප්‍රඥාව අවදි කිරීමට සමත් සාහිත්‍ය පිළිබඳව විද්වතුන් විවිධ මත පළ කර ඇති බව ඉහත නිර්වචන කුළින් මනාව පැහැදිලි වේ. සරලව ගත් කල සාහිත්‍ය යනු කලාවකි. එය සමාජය සුවපත් කිරීමට සමත් ඖෂධයක් ලෙස ද හැඳින් විය හැකිය.

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යය

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයේ ආරම්භය විජය රජතුමාගේ පැමිණීමටත් පෙර යුගයට අයත් බවට ලිඛිත සාධක නොමැති වුව ද, ප්‍රාග් ඓතිහාසික යුගයේ දී මිනිසා සන්නිවේදනය සඳහා යම් භාෂාවක් යොදා ගත් බව ද එසේ හුවමාරු කර ගන්නා ලද දැනුම මුඛ පරම්පරාගතව රැගෙන ආ බව ද නොරහසකි. දේශීය වෛද්‍ය දැනුම ඇත අතීතයේ සිට මේ දක්වා පරපුරෙන් පරපුරට දායාද කිරීම සඳහා වාචික සහ අවාචික ක්‍රමවේද භාවිත කරන ලදී. පුස්තකාල පොත්, අභිලේඛන සහ අන් වෙද පොත් ඒ අතර ප්‍රධාන තැනක් ගනී.

“සිංහලයා සතු ජාතික විද්‍යාවන් අතර සිංහල වෙදකම ප්‍රමුඛ ස්ථානය ගනී. සිංහලයාගේ ජීවය හා නිරෝගී භාවයන් ආරක්ෂාකරුවන්නේ එම වෙදකමෙනි. සිංහලයාට වැළඳුන සියලුම රෝග සුවකර ගැනීමට සමත් වූ සිංහල සංස්කෘතියට හා සහායවයටත් මේ රටටත් යෝග්‍ය වූ අංග පූර්ණ උසස් වෙදකමක් අනුරාධපුර යුගය ආදී සමෘද්ධිමත් අවධීන්හි පැවති බව ඉතිහාසයේ සඳහන් වේ. ශල්‍යවිධි-දහන විධි- නිලවිධි ආදී උත්කෘෂ්ට විකිත්සා ක්‍රමවලින් පෝෂිත වූ එම වෙදකමින් වර්තමානයෙහි නෂ්ටාව ශේෂත්වයෙන් පවත්නා හග්නි - නයන - ගණ්ඩ - වුණ - ශ්ලීපද- උත්මාද විකිත්සාවන් සහ සර්පවිෂ විකිත්සා ආදී බොහෝ විකිත්සාවලින් ලැබෙන විපුල ඵලයෙන්ම දියුණු අවධියෙහි විද්‍යාමාන තත්ත්වය මිනිය හැකි වේ. ආයුර්වේදයේ එන ත්‍රිදොෂවාදය ආදී මූලික ලක්ෂණ පදනම් කොට දේශීය වෙදකම නැගීසිටි නමුදු එහි සඳහන් නොවූ ඇතැම් විකිත්සා සූත්‍ර හා බොහෝ රෝගන් අමුතු හෙෂජ නිර්මාණක්‍රමන් නිසා එය ආයුර්වේදයෙන් වෙනස් වෛද්‍යක්‍රමයක ලකුණු පිළිබිඹු කරයි.

මේදක්නා බොහෝ වෙදවරුන් සිංහල වෙදකම ලංකායුර්වේදයයි වහරකරනුයේ එනිසා විය හැකිය... සිංහල වෙදකමේ ඉතිහාසය ද සිංහලයාගේ ඉතිහාසය මෙන්ම ඉපැරණිය. එසේම සංකීර්ණය. සිංහල ආර්යයන්ගේ ලංකාවතරණයෙන් පසුව සිංහල ජාතියේ සමාරම්භය හා ව්‍යාප්තිය සිදු වූ අයුරු අපේ වංශකථා, අට්ඨ කථා, සෙල්ලිපි හා පුරාවස්තූන් කෙරෙන් සිත්තම් වේ. දඹදිව උතුරු දකුණු දෙදෙසින්ම වරින් වර මෙහි පැමිණි ආර්ය අනාඨ ජන සමූහයා මෙරට විසූ ස්වදේශිකයන්ගේ සමාජයට මිශ්‍රවීමෙන් ඔවුන්ගේ විද්‍යා කලා ශිල්පාදිය හා සංසම්ප්‍රදායන් ලත් පෝෂණයකින් යුතුව සිංහල ජාතික හැඳී වැඩී සැකසී එන අයුරු වර්තමානයෙනුදු පැහැදිලිය. මෙම සංකලනයෙහි දී සිංහලයා සිය ජාතික උරුම නොමැකෙන නොමැලවෙන පරිද්දෙන් පිටින් ගන්නා හැම දෙයක්ම ජාතික සහායකයට අනුරූපව ගැනීමට බුද්ධිමත් වූ හෙයින්ම එම මිශ්‍රණයෙන් විනා හානියක් නොවීය. එය සිංහලයාගේ වර්ධනයට විනා පරාභවයට හේතු නොවීය. සිංහල භාෂාවේ වදන්වැලෙහි නිපන් තසම තබව යයි තෙවැදෑරුම් හේදයක් පවත්නාක් මෙන්ම සිංහල වෙදකමෙහි දු එම හේදය පිළිබිඹු වනුයේ ඉහතකී විජාතීන්ගේ ගැටීමේ ප්‍රතිඵල වශයෙනි.¹⁰

“සිංහල වෙදකම යයි අප මෙහිලා කියන්නේ මේ පැරණි වෙදකමටයි. මිනිසුන් මෙන්ම මේ වෙදකමත් විදේශික වෙදකම හා මිශ්‍රවීමෙන් මදක් දූෂිත වුව ද, දැනට අප අතර ශේෂව තිබෙන පැරණි සිංහල වෙද පොත් කීපයෙහි ඇතුළත් සමහර වෛද්‍ය ක්‍රමවල ප්‍රත්‍යක්ෂභාවය දෙස බලන විට පැරණි සිංහල වෙදකම ලෝකයේ කවර වෙදකමකට වුව ද නොදෙවෙනි ව තිබුණු බැව් සිතිය හැක. මෙහිලා සැලකිය යුතු ප්‍රධාන අංග කීපයෙකි. ප්‍රධාන කරුණනම්: මේ තාක් ලෝකයේ කිසිම රටක විශේෂඥයන්ගේ මනැසට හෝ සෘෂිවරයන්ගේ දිවැසට විෂය නොවූ මනුෂ්‍යයන්ට ඉතාම අවශ්‍ය වූ විකිත්සා කීපයක් සිංහල වෙදකමෙහි තිබීමයි. දෙවැන්න නම්: බොහෝ ඖෂධ යෝගයන් ගෙන් යුත් බෙහෙතින් දීර්ඝ කාලයක ඇවැරීමෙන් සුව කළ යුතු රෝග යම් කිසි වනෝෂධ එකකින් නැතහොත් කීපයකින් සුඵකාලයක් තුළ සුව කළ හැකි වීමය. තුන්වැන්න නම්: එකල ශල්‍ය කර්මය ඉතා දියුණුව තිබුණත් ශල්‍ය ක්‍රම හැකිතාක් අඩු කොට බෙහෙත් සත්‍ය ක්‍රියා -- මන්ත්‍ර යන මේවායින් රෝගෝපක්ෂමනය කිරීමය.”¹¹ ආයුර්වේද ශබ්දකෝෂය නැමති ග්‍රන්ථයේ

ප්‍රස්තාවනාවෙහි දේශීය වෙදකම පිළිබඳව මෙලෙස සඳහන් කොට ඇත. "මුල් කාලයේ සිට මේ දක්වා පාරම්පරිකව පැවත එන දේශීය වෙදකමෙහි තොරතුරු ද පවතී. ඒ වෙද තොරතුරු පරපුර මගින් මේ රටේ වර්ධන වී සංරක්ෂණය වෙමින් පවතී. අති උතුම් වූත් ප්‍රත්‍යක්ෂ වූත් ඖෂධ සංයෝග තවමත් ගුරු මුණ්ඩ වසයෙන් පැවත එයි. ඇත අතීතයේ පටන් සිය දරු පරපුර මගින් හෝ ශිෂ්‍ය පරපුර මගින් පවත්වා ගෙන එන ඒ ගුරුමුණ්ඩ තව ටික කලක දී අභාවයට යා හැකි බැවින් එසේ යා නොදී රැකගත යුතු අවස්ථාව දැන් එළඹ තිබේ. මේ රටේ පවතින වෙදකම අංග කිහිපයකින් යුක්ත වේ. සර්වාංග වෙදකම, ඇස් වෙදකම, ගස් වෙදකම, සර්ප වෙදකම, ගෙඩි වෙදකම ආදී වසයෙන් ඒ අංග පවතී. මේ වෛද්‍යාංගයන්හි විශේෂඥ පිරිස් ද වෙති. මේ හැරුණු විට, මනුෂ්‍යයාට ප්‍රයෝජනවත් සත්‍යයන් පිළිබඳව වෙදකම් ක්‍රම ද සිංහල වෙදකමෙහි ඇත. ගව වෙදකම, ඇත් වෙදකම, ආදිය එහි විශේෂයි. මෙවක පශුවෙදකම නමින් හැඳින්වෙන ඒ විෂයෙහි ද දක්ෂයෝ තවමත් අප අතර වෙසෙති. එක් එක් රෝගයන් පිළිබඳව පමණක් විශේෂතා දක්වන පිරිසක් ද වෙයි. එහිලා සමහර කෙනෙක් කාස වෙදකමෙහි දක්ෂ වන අතර, තව කෙනෙක් මාන්දම් රෝග යෙහි සමර්ථව සිටී. තවත් කෙනෙක් උන්මාද රෝග විෂයෙහි දක්ෂව සිටින අතර, තව කෙනෙක් පීනස වෙදකමෙහි නිපුණව සිටී. මේ සෑම ලෙඩ රෝගවල දී යොදාගත යුතු ඖෂධ සංයෝග දේශීය වසයෙන් හා භාරත ආයුර්වේද වසයෙන් මේ රටේ පවතී. දේශීය ක්‍රමයෙහිලා ගැනෙන ඖෂධ යෝග බොහෝමයක් පාරම්පරික ගුරුමුණ්ඩවලට අයත් සේ පෙනේ. ඒ ඖෂධ යෝග සාමාන්‍යයෙන් අනිත් ඖෂධ යෝගයන් සමඟ මිශ්‍රව නොපවතී."¹² දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍ය පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීමේ දී ඉතාමත්ම පැරණි දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයක් පැවති බවට තව තවත් තොරතුරු ඉදිරිපත් කළ හැකිය. "දේශීය වෙදකමෙහි හසළ බුද්ධිමත් වීරයා වශයෙන් පතළ තෙද මහිමයක් ඇති ලාංකිකයා රාවණා තෙමේය. හේ තුන්වේ ඇඳුරු පුලතිසිගේ මුණුපරාය... ධාතු, මූල, ජීව යන ත්‍රිවිධ පදාර්ථයන්ගේ සාරය පෙරා බොහෝ කල් නියම තත්ත්වයෙන් තබා ගැනීමටත් සන්නිපාතා දී රෝගයන් දැන හඳුනා නාඩිවිධ ආදියෙන් විනිශ්චය කොට රෝගෝපශමනයෙහි දී ද එම බෙහෙත් යොදා වෙදකම් කිරීමටත් රාවණ ඇතුළු වෛද්‍ය සමාජයෙහි වූවෝ දැන සිටියහ. රාවණයන් ලියූ බැව් පැවසෙන අකී ප්‍රකාශ, කුමාර

තන්ත්‍ර ආදී පැරණි වෙද පොත්වලින් ඒ බැව් ස්ථූට කිරීමට සාධක ලැබේ. අදත් මෙරට දේශීය වෛද්‍යක්‍රමයෙහි ඵලදායී වෙදකමක් වශයෙන් පෙනෙන ‘බාලගිරි දොළදීම’ කුමාරතන්ත්‍රයෙහි එය.”¹³

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශීය වෛද්‍ය ඥානය අනාදිමත් කාලයක සිට පරපුරෙන් පරපුරට සම්ප්‍රේෂණය කළ ප්‍රධානතම මාධ්‍යයක් ලෙස පුස්තකාල පොත් සාහිත්‍ය හඳුන්වා දිය හැකිය. පෘතුගීසීන් මෙරටට කඩදාසි හඳුන්වා දීමට ප්‍රථම ලේඛණ මාධ්‍ය සඳහා භාවිත කළ ප්‍රධානම මාධ්‍යය වූයේ පදම් කළ තල්පත් හෙවත් පුස්තකාලය. පන්සල් ආශ්‍රිතව සුරක්ෂිතව පැවති පුස්තකාල පොත් තුළ ආගමික, සාහිත්‍යමය මෙන්ම ප්‍රායෝගික විද්‍යා විෂය ක්ෂේත්‍රය ආවරණය වී තිබුණි. ලංකාවේ පුස්තකාල පොත් නාමාවලිය නැමති ග්‍රන්ථයේ ප්‍රථම භාගයේ පමණක් පුස්තකාල පොත් 44329ක් පිළිබඳව සඳහන් වේ.”¹⁴ “ශ්‍රී ලංකාවේ දැනට ශේෂව ඇති පැරණිතම පුස්තකාල පොත 13 වන සියවසේ දී ලියන ලද වූල්ල වග්ග පාලිය ලෙස සැලකේ. කෙසේ වුව ද පුස්තකාල පිළිබඳව දීර්ඝකාලීන පර්යේෂණයන්හි නියැලුණු ලියනාරචිව්, වෛද්‍යමය පුස්තකාල පොත් හඳුන්වා දී ඇත්තේ, ‘මෙතෙක් අත නොගසන ලද ආයුර්වේදීය පර්යේෂණ මූලාශ්‍රයක් (A untapped source of Ayurvedic Research) වශයෙනි. දේශීය වෛද්‍ය ශාස්ත්‍රයට අදාළ විවිධ විකිත්සිය ක්‍රම, ඖෂධ, ඖෂධ සංස්කරණ විධි, සහ එක් එක් රෝගීන්ට අදාළව යෙදිය හැකි සුවිශේෂ බෙහෙත් වට්ටෝරු යනාදිය පමණක් නොව එක් එක් රෝග, එම රෝගයන්හි රෝග ලක්ෂණ සහ යෙදිය හැකි ප්‍රතිකර්ම ද යනාදි සියල්ල ඇතුළත් කොට ඉතිහාසයේ අමරණීය ලෙස තැබූ සටහනක් ලෙස දේශීය වෛද්‍ය ඥානය අන්තර්ගත මෙම පුස්තකාල පොත් හඳුන්වා දිය හැකි වේ... වරයෝගසාරය, ප්‍රයෝග රත්නාවලිය, යෝග ාර්ණවය, යෝගරත්නාකරය, හෙසජීජ මංජුසාව, වටිකා ප්‍රකරණය ආදිය අප වෙත සුරැකිව ඇති තවත් වෛද්‍යමය පුස්තකාල පොත් රැසකි. මුද්‍රණ ශිල්පය දියුණු වීමෙන් පසු මෙරට සුරැකිව තිබුණු මෙම වෛද්‍යමය පුස්තකාල පොත් රැසක් මුද්‍රණද්වාරයෙන් ග්‍රන්ථ වශයෙන් නිකුත් වීම සිදු විය.”¹⁵ දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයට පුස්තකාල පොත් සාහිත්‍යයෙන් සිදු වූ සේවය සුළු පටු නොවේ. දුරාතීතයේ සිට මුඛ පරම්පරාගතව පැවති දේශීය වෙදකමට නව අරුතක් දෙමින් ලේඛණ සම්ප්‍රදායක් බිහි කිරීමට පුස්තකාල පොත් සම්ප්‍රදාය සමත්

විය. “ලංකාවේ දේශීය විකිත්සාව හෙවත් ලංකායුර්වේදය සම්බන්ධව පැරණි ගිහි පැවිදි වෛද්‍ය ශ්‍රේෂ්ඨයන් විසින් සම්පාදනය කරන ලද ග්‍රන්ථයන්ගෙන් කොටසක් ආක්‍රමණිකයන්ගේ අග්නි පූජාවට ගොදුරු වී ඇත. සෙසු කොටසින් ප්‍රමාණයක් මුද්‍රණයෙන් බිහි වී ඇති අතර තවත් විශාල සංඛ්‍යාවක් ආරාම හා පිරිවෙන් පුස්තකාලවල විශ්‍රාම ගෙන තිබේ. පරම්පරාගත වෛද්‍යවරයන් වෙත ද හස්තසාර ඖෂධ යෝග හා ක්‍රම සමන්විත පුස්තකාල පොත් රාශියක් හිරු එළිය පවා නොදක්මින් තිබෙනු ප්‍රකටය. එපමණක් නොවේ. යුරෝපීය ආක්‍රමණිකයන් විසින් පැහැර ගෙන යන ලද දේශීය වෛද්‍ය ග්‍රන්ථ රාශියක් ලන්ඩන්, නිව්යෝර්ක්, ලිස්බන්, ඇම්ස්ටර්ඩැම්, බ්‍රසල්ස් යන නගරවල පිහිටි කෞතුකාගාරවල පුරාවිද්‍යාත්මක වස්තු ලෙස තැන්පත් ව තිබෙනු ද වාර්තා වේ. ඒ අනුව පහත සඳහන් පොත් බ්‍රිතාන්‍ය කෞතුකාගාරයට පමණක් අයත්ව තිබෙන බව දැක්වේ. මේ පොත් ලියා ඇත්තේ පුස්තකාලවලයි.

අක්ෂි රෝග පිළියම	(සිංහල)	පන්දුරු 54 යි,
ඖෂධ නිසන්ඩු	(සංස්කෘත, සිංහල)	පන්දුරු 61 යි,
ගර්භ සංහිතාව	(සංස්කෘත)	පන්දුරු 92 යි,
ගර්භ විකිත්සාව	(සිංහල)	පන්දුරු 56 යි,
ගර්භ ද්වාරය	(සංස්කෘත, සිංහල)	පන්දුරු 36 යි,
නාඩි ශාස්ත්‍රය	(කවිපොත සිංහල)	පන්දුරු 131 යි,
හෙසජ්ජ මඤ්ජුසා සන්නය	(පාලි-සිංහල)	පන්දුරු 433 යි,
හෙසජ්ජ මඤ්ජුසා සන්න	(පාලි-සිංහල)	පන්දුරු 717 යි,
හෙසජ්ජ කල්පය	(සංස්කෘත)	පන්දුරු 200 යි,
හෙසජ්ජ මාලාව	(සංස්කෘත)	පන්දුරු 70 යි,
යෝගාර්ණවය	(සංස්කෘත සිංහල)	පන්දුරු 334 යි,
රස සංහිතාව	(සිංහල)	පන්දුරු 550 යි,

රාජරත්නාකර	(පාලි-සිංහල)	පන්ඉරු 56 යි,
වෛද්‍ය වින්තාමණි සන්නය හෝ යෝග රත්නාවලිය	(සිංහල)	පන්ඉරු 102 යි,
වෛද්‍ය යන්ත්‍ර	(සංස්කෘත-සිංහල)	පන්ඉරු 79 යි,
වෛද්‍යාලංකාරය	(සංස්කෘත-සිංහල)	පන්ඉරු 29 යි,
වෛද්‍යාලංකාර සංග්‍රහව	(සිංහල)	පන්ඉරු 41 යි,
වෛද්‍යාලංකාරය හා වට්ටෝරු පොත	(සිංහල)	පන්ඉරු 289 යි,
සාරසංක්ෂේප	(සංස්කෘත සිංහල)	පන්ඉරු 184 යි,

මේ හැර දේශීය විකිත්සාවේ අංගයක් වන සිද්ධ වෛද්‍ය සම්ප්‍රදායට අයත් තල් කොළවල ලියන ලද පැරණි වෛද්‍ය ග්‍රන්ථ රාශියක් ද දෙශිකව හා විදේශිකව වැඩකට නොගන්නා පුරාවස්තු බවට පැමිණ තිබෙනු ප්‍රකටය.”¹⁶

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයේ ගමන්මග පිළිබඳව අධ්‍යයනයේ දී පුස්තකාල පොත් සාහිත්‍යය තුළ ද දේශීය වෛද්‍ය දැනුම විශාල වශයෙන් ගැබ්ව තිබූ බව මෙමගින් පැහැදිලි වේ. විදේස් රටවල කෞතුකාගාරවල පවා තැන්පත් කිරීමට තරම් වටිනා වූ දැනුමක්, ඉතිහාසයක්, සාහිත්‍යයක් සහ වෛද්‍ය ක්‍රමයක් ඒ තුළ ගැබ්ව ඇති බව මේ අනුව පැහැදිලිවන කරුණකි.

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යය පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේ දී එක් එක් කාලවකවානු තුළ රචනා කරන ලද වෛද්‍ය ග්‍රන්ථ අපට හමු වේ. ඒවා විවිධ මූලාශ්‍රවල විවිධ අයුරින් සඳහන් වී ඇත. එසේ වුව ද එම මූලාශ්‍ර තුළින් අපට පැහැදිලි වන්නේ එවකට පැවති දේශීය වෛද්‍ය ක්‍රමවල ආරම්භය සහ විකාශයයි. “ලංකායුර්වේදය අතීතයෙහි බෙහෙවින් ප්‍රචර්ධනය වී හැදී වැඩී ඇත්තේ වාචෝද්ගත කිරීමෙනි. හෙවත් කටපාඩම් කිරීමේ ක්‍රමයෙනි. ලේඛන කලාව දියුණුවීමත් ඒ සඳහා අවශ්‍ය ද්‍රව්‍ය සුලබ වීමත් අනුව වෛද්‍ය විද්‍යාවේ රෝග පරීක්ෂණ විධි, ප්‍රතිකාර ක්‍රම, භෞෂ්ප්‍ය කල්පය, ශල්‍ය ශාස්ත්‍රය ආදී විෂයයන් ග්‍රන්ථාරූඪ කිරීම ආරම්භ වී තිබේ. තලපත්, තල්පත්, තඹපත්,

ආදියෙහි ලේඛනගත කිරීමෙන් පරපුරෙන් පරපුරට සුරක්ෂිතව ගෙන ආ වෛද්‍ය ග්‍රන්ථයන්ට නවතම එක්වීම් ද ඇතුළත් වී ඇත. ඒවා බෙහෙවින් ආරක්ෂා කරන ලද්දේ පිරිවෙන් පුස්තකාලයන් මගින් බව පෙනේ. එහෙත් වරින් වර හටගත් සතුරු ආක්‍රමණයන්ගෙන්, එයින් බොහෝ සංඛ්‍යාවක් විනාශයට පත් වී තිබේ හෝ සතුරන් විසින් පැහැර ගෙන ගොස් ඇත. ඒ අනුව දේශීය ප්‍රතිකාර විද්‍යාවේ හෙවත් ලංකායුර්වේදයේ ග්‍රන්ථ වංශය පෘථුල පරිමාණයෙන් දක්නට නැත. එහෙත් දැනට ලංකාවේ පවත්නා දේශීය චිකිත්සා ග්‍රන්ථ වංශයේ හඳුනා ගෙන ඇති ග්‍රන්ථ නාමාවලිය මෙසේ ප්‍රදර්ශනය කොට තිබේ.

“ලංකාවේ පැරණි වෛද්‍යෝග්‍ය”

පොත්	කර්තෘ	භාෂාව	කාලය
අර්ක ප්‍රකාශය	ශ්‍රී ලංකාධිපති රාවණ රජතුමා	සංස්කෘත (පද්‍ය)	ක්‍රි.ව යට 20 වැනි ශත වර්ෂයට පෙර
සාරාර්ථ සංග්‍රහය	ශ්‍රී ලංකාධිපති බුද්ධදාස රජතුමා	සංස්කෘත (පද්‍ය)	අනුරාධපුර සමය
රස ප්‍රදීපය	අඥාතයි	-	-
යෝගාර්ණවය	පූජාවලිය කර්තෘ ස්ථවිරයන් වහන්සේ	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය හා ශ්ලෝක)	දඹදෙනි සමය
ප්‍රයෝග රත්නා-වලිය	එම	(රස වෛද්‍ය) මිශ්‍ර සිංහල	දඹදෙනි සමය
වරසාරාර්ථ සංග්‍රහය නම් වූ සාරාර්ථ සංග්‍රහ සන්නය	අඥාතයි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	දඹදෙනි සමය
හෙසජ්ජ මඤ්ජුසා	පංචමූල පරිවේණාධිපති ස්ථවිරයන් වහන්සේ	පාලි (පද්‍ය)	දඹදෙනි සමය
සාර සංග්‍රහව	අඥාත යි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	දඹදෙනි සමය
නාග විදිය	අඥාතයි	(රස-විස වෛද්‍ය) මිශ්‍ර සිංහල ගද්‍ය හා ශ්ලෝක	දඹදෙනි සමය

සිද්ධි සාරය	අඥාතයි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	කුරුණෑගල සමය
චරයෝග සාරය	අඥාතයි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	කුරුණෑගල සමය
යෝග රත්නාකරය	මෝරගම්මන ස්ථවිරයන් වහන්සේ	සිංහල (පද්‍ය)	කුරුණෑගල සමය
යෝග පිටකය	-	-	කුරුණෑගල සමය
අලිවෙද පොත	අඥාතයි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	මහනුවර සමය
චිත්තාමණිය	අඥාතයි	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය)	මහනුවර සමය
ශ්‍රී රත්නශේඛර ගේ විකිත්සා පොත	-	මිශ්‍ර සිංහල (ගද්‍ය) හා ශ්ලෝක	මහනුවර සමය
රජගෙහි ඇස් වෙද පොත	මීදෙල්ලව කෝරාළ	සිංහල (පද්‍ය)	මහනුවර සමය
කැවුම් බිඳුම් වෙද පොත	අඥාතයි	සිංහල (පද්‍ය)	මහනුවර සමය
චරයෝග සිතුවම	-	-	මහනුවර සමය
වෛද්‍ය චිත්තාමණිය	ශ්‍රී වීර පරාක්‍රම නරෝන්දසිංහ රජුගේ රාජ වෛද්‍යයා	සිංහල	මහනුවර සමය
ගෙඩි වෙද පොත	අඥාතයි	සිංහල (ගද්‍ය පද්‍ය) මිශ්‍ර	මහනුවර සමය
යෝග දාරණය	-	-	මහනුවර සමය
යෝග සාරය	-	-	මහනුවර සමය
කැවුම් බිඳුම් වෙද පොත	අඥාතයි	සිංහල (ගද්‍ය පද්‍ය මිශ්‍ර)	මහනුවර සමය
ගව වෙද පොත	අඥාතයි	සිංහල (ගද්‍ය පද්‍ය මිශ්‍ර)	මහනුවර සමය

හෙසජ්ජ මඤ්ඤ්සා සන්නය	ශ්‍රී සරණංකර සංඝ රාජ	සිංහල පාලි (ගද්‍ය පද්‍ය මිශ්‍ර)	මහනුවර සමය
----------------------	----------------------	---------------------------------	------------

යථොක්ත ග්‍රන්ථයන් හැර මහනුවර සමයේ අවසාන භාගයෙහි සහ කොළඹ සමයයට අයත් කාල පරිච්ඡේදයේ ආරම්භක කාලයෙහි ද කෘතහස්ත දක්ෂ වෛද්‍යයන් විසින් දේශීය විකිත්සා සම්ප්‍රදායයේ ග්‍රන්ථ වංශයට සංග්‍රහයන් ඉදිරි පත් කර ඇත. ඒවා මෙසේ දක්වා තිබේ,

- යෝග පිටකය දියනුන්න ධම්මජොතිමහනුවර සමය
- හෙසජ්ජ නිදානය දොන් සයිමන් තිලකරත්න මහනුවර සමය
- අරිෂ්ට මාලාව මීදෙල්ලව කෝරළ කොළඹ සමය
- යෝග මාලාව මීදෙල්ලව කෝරළ ”
- යෝග මුක්තාවලිය දොන් හෙනදික් සමරතුංග ”
- බාලග්‍රහ ශාන්තිය ගල්කිස්සේ තම්බිඅප්පු ”
- හෙතෙජ්ජ දර්පණය අඥාතයි ”
- ද්‍රව්‍යගුණ දීපනිය සාදිරිස් ද සිල්වා අයිලප්පෙරුම ”
- වෛද්‍යානිනිධානය ඇම්. ඒ. ධර්ම රත්න දොස්තර මහතා ”
- කුමාරෝෂධි මාලාව අඥාතයි ”
- වරයෝග සංග්‍රහය සී. ඩී. ඇස්. පොන්නම්පෙරුම් ”
- හෙතෙජ්ජාර්ථ මඤ්ඤ්සා අකාරාදිය ඒ. පී. එදිරිසිංහ ”
- ද්‍රව්‍ය නාමාවලි අකාරාදිය දොස් කරෝලිස් ද සිල්වා විජේවික්‍රම කුමාරසිංහ ”
- මෞෂධි මුක්තා භාරය කොරනෙලිස් ද පොන්සේකා ”
- කුමාරෝෂධි දර්ශනය පියදාස සිරිසේන ”
- තෙල පංච ශක්කය සාදිරිස් ද අල්විස් අයිලප්පෙරුම ”

ආයුර්වේද ව්‍යාකරණය ඕවින් උභයසේකර (රාජ වෛද්‍ය)”

වෛද්‍ය මාලාව අඤානයි ”

වටිකා ප්‍රකරණයසන්දනායක සියදෝරිස් නිසේරා වෛද්‍යරත්න ” 17”

පුංචි බණ්ඩාර සන්නස්ගල විසින් රචිත සිංහල සාහිත්‍ය වංශය නම් ග්‍රන්ථයෙහි “සාහිත්‍ය ශේෂය” නැමති පරිච්ඡේදයෙහි සිංහල වෛද්‍ය ග්‍රන්ථ පිළිබඳව අවධානය යොමු කොට ඇත.(පි. 668-890) “පැරණියන් මෙරට පවත්වාගෙන ආ වෙදකම සර්වාංග වෙදකම, ඇස් වෙදකම, ගස් වෙදකම, සර්ප වෙදකම, සත්ව වෙදකම ප්‍රධාන කොටස් පහකට බෙදේ. එහි සර්වාංග වෙදකමෙහි ඇස් සම්බන්ධව හැර, ශරීරයේ අනිත් ව්‍යාධීන් හඳුන්වා ඒවාට කරනු ලබන පිළියම් සංග්‍රහ වෙයි. විශේෂයෙන් දොස් කිපීමෙන් නිතර ඇතිවන ප්‍රතිෂ්‍යා, උණ, අතීසාරාදී රෝගාපදාවන් හැඳින කරනු ලබන පිළියම් සර්වාංග වෙදකමෙහි පවතී.”¹⁸

“පැරණි සිංහල වෙද පොත් පරපුරු ඇදුරු පරපුරු වසයෙන් හා ගුරු මුණි වසයෙන් රහසිගතව ආ වෛද්‍ය ක්‍රමයන් හැර, ප්‍රසිද්ධ පොතපත මගින් ආ වෛද්‍ය ක්‍රමය බොහෝ දුරට එක මග ගමන් ගෙන නිෂ්පාදිත විය. ලක්දිව තිබූ පැරණි වෙදපොත් පරපුර පිරික්සන විට මේ බව දැන හැකියි. එක්ම බෙහෙත් යෝග, ඒ කවර පොතක වුව ද සඳහන්ව තිබෙනු එහි දී පෙනෙයි.”¹⁹

පුංචිබණ්ඩාර සන්නස්ගලයන් හෙළ බසින් ලියැවී ඇති ග්‍රන්ථ පිළිබඳව දීර්ඝ ලෙස විස්තර කොට තිබේ. “හෙළ බසින් ලියැ වී ආ මේ වෙද පොත් පරපුර පර්යේෂණයක් පැවැත්වීමට සුදුසු කොටසකි. සාහිත්‍ය පොත් සෙවීමේ දී මුල්කාලයේ සිට මේ විසිවන සියවස තෙක් සංග්‍රහ වී ඇති අපට හමු වූ වෙද පොත්පත් කීපයක් පිළිබඳ සටහනක් මෙහි පහත දක්වනු ලැබේ.”²⁰

- “1. සාරාර්ථසංග්‍රහය ක්‍රි. 398 - 426 බුද්ධදාස රජු
- 2. යෝගාර්ණවය ක්‍රි. 1272 - 1283 මයුරපාදපරිචේණාධිපති හිමියන්
- 3. යෝගරත්නාවලිය ක්‍රි. 1283 - 1293 මයුරපාදපරිචේණාධිපති හිමියන්

-
4. යෝග්‍යත්වය ක්‍රි. 1288 මොනරගම්මන හිමි
 5. වරයෝගසාරය ක්‍රි. 1288 - 1303 මොනරගම්මන හිමි
 6. ගෙඩිවෙද පොත දෙවන රාජසිංහ - රජුගේ දෙවන වර්ෂයේ දී
 7. වෙද වින්තාමණි ක්‍රි. 1706 - 1739 ශේල්‍යේන්ද්‍රසිංහ වෙදදුරු
හෙතෙම සංග්‍රහ
 8. වට්ටෝරු වෙදපොත ක්‍රි. 1706 - 1739 ශේල්‍යේන්ද්‍රසිංහ වෙදදුරු
 9. හේසප්පමංජුසා සන්නය ක්‍රි. 1725 - 1739 වැලිවිට සරණංකර හිමි
 10. යෝගපිටකය ක්‍රි. 1753 - 1780 දියනුන්නක ධම්මපෝති හිමියන්
 11. හේසප්පනිදානය ක්‍රි. 1760 මාතර දොන් සයිමන් තිලකරත්න
 12. යෝගදාරණේ ක්‍රි. 1798 -
 13. අරිෂ්ටමාලාව ක්‍රි. 1816 මිදෙල්ලව කෝරළගේ
 14. යෝගමාලාව ක්‍රි. 1816 මිදෙල්ලව කෝරළ
 15. යෝගමුක්තාවලිය ක්‍රි. 1855 දොන් හෙන්ද්‍රික් සමරකුංග
පඬිවරයා
 16. යෝගසේකරය ක්‍රි. 1867 මාදම්පේ රත්නපාල හිමි
 17. බාලග්‍රහ ශාන්තිය ක්‍රි. 1867 ගල්කිස්සේ තම්බිඅප්පු ගුරුන්නාන්සේ
 18. හෙතෙම දර්පණය ක්‍රි. 1873 ජේ. පෙරේරා විසින් කලුතර ආබ්‍රේවි
පොත්සේකා වෙද මහතා ලවා ශුද්ධකරවා මුද්‍රණය කරන ලදී.
 19. ද්‍රව්‍යගුණ දීපනිය ක්‍රි. 1878 සාදිරිස් ද අල්විස් අයිලප්පෙරුම
වෙද මහතා
 20. වෙද්‍යාභිනිධානය ක්‍රි. 1883 ඇම්. ඒ. ධර්මරත්න දොස්තර
මහතා
 21. කුමාරොෂධමාලාව ක්‍රි. 1890 -
 22. වරයෝග සංග්‍රහය ක්‍රි. 1890 සී. ඩී. ඇස්. පොත්තම්පෙරුම

- 23. හෙෂ්ජාහාර්ට් මංජුසා ක්‍රි. 1892ඒ. පී. එදිරිසිංහ මහතාගේ අකාරාදිය සංස්කරණයකි
- 24. ද්‍රව්‍ය නාමාවලී අකාරාදිය ක්‍රි. 1893 මිහිරිපැන්නේ දොන් කරෝලිස් සිල්වා විජේවික්‍රම කුමාරසිංහ වෙදආරච්චි
- 25. ඔෆ්ෂොට්ට්තාහාරය ක්‍රි. 1893 කොරනේලිස් ද පොන්සේකා වෛද්‍යතුමා
- 26. නාඩි ක්‍රමය ක්‍රි. 1900 -
- 27. කුමාරරොෂධදර්ශනය ක්‍රි. 1901 පියදාස සිරිසේන
- 28. තෛලපංචසතකය හෙවත් ක්‍රි. 1904 සාදිරිස් ද සිල්වා අල්විස් අයිලප්පෙරුම තෙල්පොත වෙද මහතා
- 29. ආයුර්වේද ව්‍යාකරණ ක්‍රි. 1906 ඕවින් උභයසේකර හෙවත් වෛද්‍ය සංග්‍රහය
- 30. වෛද්‍ය මාලාව ක්‍රි. 1908 -
- 31. වටිකාප්‍රකරණය හෙවත් ක්‍රි. 1927 සන්ද්‍රව්‍යාස සියදෝරිස් බෙහෙත්ගුලි කල්කපොත තිසේරා වෛද්‍යරත්න
- 32. ගුණ පාඨය මහනුවර යුගය -
- 33. ගඟව වෙද පොත ක්‍රි. 1599 -
- 34. ගවසිද්ධි සාරචිකිත්සාව ක්‍රි. 1912 -
- 35. ගජයෝග ශතකය ක්‍රි. 1918 -²¹

සිංහල සාහිත්‍ය වංශය නම් ග්‍රන්ථයේ සාහිත්‍ය ශේෂය නැමති පරිච්ඡේදයේ සිංහල වෛද්‍ය ග්‍රන්ථ නැමති කොටසෙහි ඉහත ග්‍රන්ථ පිළිබඳව විස්තර කොට ඇත. මේ මගින්ද මනාව පැහැදිලි වන්නේ දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යය ඇත අතීතයේ දී උසස් ස්ථානයක් හිමි කරගෙන තිබූ බවයි.

දේශීය වෙදකම ඉතා උසස් අයුරින් පැවති බවට හොඳම සාක්ෂියක් ලෙස එදා හෙළ දිව ග්‍රන්ථයෙහි සඳහන් මෙම කොටස

උපුටා දැක්විය හැකිය. "මේ රටේ එක් විශේෂයක් ඇත. එනම් රටේ හැමෝම වෙද්දුය. මේ රටේ ඒ සඳහා වෙන වෙනම නම් දැරූ විශේෂ වෛද්‍යවරු හෝ ශල්‍ය වෛද්‍යවරු හෝ නැත්තාහ. කෂාය බෙහෙත් ගැන හා කැපුම් කෙටුම් පැස්සුම් ගැන කොයි කාටත් සාමාන්‍යය පලපුරුද්දක් ඇත්තේය. ඔවුන් ඔසු පිළියෙල කරන්නේ ගස් වැල්වල කොළ පොතු ආදියෙනි. වමනය කර වීමටත්, විරේක කර වීමටත්, අලුත් වණ සුව කර ගැනීමටත්, ඇස් රුදා ආදිය සනීප කර ගැනීමටත් ඔවුහු ගස්වල කොළ පොතු පාවිච්චි කරන්නාහ."²² මෙලෙස සෑම මනුෂ්‍යයෙකුටම වෙදකම පිළිබඳ අවබෝධයක් තිබුණහ. ඒවා කිසියම් හෝ තැනක සටහන් කර තිබුණා ද යන්න ගැටලු සහගතය. පොතක පතක සටහන් නොවුන ද එදා මුඛ පරම්පරාවෙන් රැගෙන ආ දේශීය වෙද සාහිත්‍ය මෙයම බව මනාව පැහැදිලි වේ.

අත් වෙද පොත්

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශීය දැනුම පරම්පරාවෙන් පරම්පාවට සහ ගුරුවරයාගෙන් ගෝලයාට සම්ප්‍රේෂණය වූවකි. මෙසේ මුඛ පරම්පරාවෙන්, පරපුරෙන් පරපුරට රැගෙන ආ වෛද්‍ය ඥානය පාරම්පරික අනුයාත ක්‍රමය ලෙස හැඳින්විය හැකිය. නිෂ්චිත විෂය මාලාවකට, නිෂ්චිත කාල සීමාවකට යටත්ව සිදු නොකළ දේශීය වෛද්‍ය ක්‍රමය තුළ, දේශීය වෛද්‍යවරයා පරිපූරණ වෛද්‍යවරයෙකු ලෙස සමාජයෙහි පිළිගැනෙනුයේ ඔහු දැක පුරුද්ද, කළ පුරුද්ද, සහ පළපුරුද්දෙන්, අභ්‍යාසයන්ගෙන් මනා පරිචයක් සහ හසල බවක් ලබාගත් නිසාවෙනි. මෙසේ පාරම්පරිකව මුඛ පරම්පරාගතව රැගෙන ආ දේශීය වෙදකම අත්වෙද පොත්වල සටහන් කරන ලද්දේ ඉතාමත්ම කාලෝචිත පියවරක් ලෙස විය යුතුය. "පාරම්පරික වෛද්‍යවරුන් විසින් සිය පරපුරේ හස්තසාර වෙදහෙද කම් සහ සිය අනන්‍යතාව පිට යා නොදී රැක ගනිමින් විරචිත පුස්කොළ පොත් විශාල ප්‍රමාණයක් ලංකාවේ විවිධ පළාත්වල පිරිවෙන්, ආරාමයන්හි මෙන් ම විවිධ පාරම්පරික වෙද පරපුරවල් ද සතුව ඇත. විවිධ රෝග, ඒවායෙහි ලක්ෂණ, ඒවාට යෙදූ ඖෂධීය යෝග, විවිධ චිකිත්සීය ක්‍රමවේද මෙන්ම චිකිත්සීය යන්ත්‍ර මන්ත්‍ර ආදිය ද මෙම පුස්කොළ පොත්වල අන්තර්ගතව පවතී. එහෙත් කාලයත් සමඟ මෙම පුස්කොළ පොත් ග්‍රන්ථ වශයෙන් මුද්‍රණය වීමෙන් එක් එක් වෙද පරපුරවල අභාවයන්

සමඟ සදහටම අහිමි වීමට තිබූ මහා ඥාන ධනයක් ජාතියට ඉතිරි වීම ශ්‍රී ලාංකිකයන්ගේ භාගයටම හේතු විය. ඇහැලේපොළ අදිකාරම්ගේ අත්වෙද පොත, කරඹගලේ අත්වෙද පොත, මහවලතැන්න අත් වෙද පොත, මහා සිංහලේ අත්වෙද පොත, යනාදිය මුද්‍රණද්වාරයෙන් පිටවීම නිසා ඒවායෙහි අන්තර්ගත හස්තසාර වෙද හෙදකම් ඒ ඒ පරපුරවලට පමණක් සීමා නොවී සමස්ත ජාතිය කරා පැතිර ගිය බවත්, වර්තමානය දක්වා ම පැතිරී යමින් පවත්නා බවත් සත්‍යයකි. මෙම අත් වෙද පොත්වල අන්තර්ගත වනුයේ ඉතා බලවත් මෙන්ම සාධනීය ඖෂධ වට්ටෝරුය.”²³ මෙලෙස දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යට මූලිකවම විශේෂිත වූ කාර්යභාරයක් ඉටු කිරීමට අත්වෙද පොත්වලින් විශාල පිටුබලයක් ලැබුණු බව මෙහිදී පැහැදිලිවන කරුණකි. “වෛද්‍යවිත්තාමණිය කළ ශේලේන්ද්‍රසිංහ විසින් ලියූ වට්ටෝරු වෙද පොතක් ද පවතී. ශ්‍රී වීරපරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ නම් දෙවි මහරජාණන් වහන්සේට වෙද හෙදකම් කිරීමෙන් උන්වහන්සේ විසින් ශ්‍රීරාජ වෛද්‍යශේඛර යන පටබැඳි නාම සහිත නළල්පට හිස පැලඳ වූ ශේලේන්ද්‍රසිංහ වන මා විසින් ධන්වන්තරී වරක වාග්හටාදී ජම්බුද්වීපක සෘෂිවරයන් විසින් හා බුද්ධදාස ආදී විශාරද පණ්ඩිත වරෙණයන් විසිනුත්... ලියා තබන ලද ඖෂධ යෝගයන් රෝගෝපසමනයෙහි යොදා බැලීමෙන් ප්‍රත්‍යක්ෂ ඵලදායී ඖෂධයෝග සත්‍ය ක්‍රියා මන්ත්‍ර ආදිය පමණක් තෝරා ගෙන අප පරම්පරාවෙහි මතු ඇති වන වෛද්‍යවරයන්ගේ පහසුව පිණිස ලියා තබන වට්ටෝරු වෙදපොතයි. පොතේ මුල එන මේ පාඨයෙන් වට්ටෝරු වෙද පොතක් හැටියට මෙය සකස්ව ආ හැටි දන හැකියි. ගද්‍යයෙන් ලියා ඇති මේ වට්ටෝරු වෙද පොතේ සෑම සර්වාංග-ලෙඩකටම පාහේ බෙහෙත් යෝග සංග්‍රහ වී තිබේ. ඒ සියල්ලක්ම අන්දුටු බෙහෙත් බව වැඩිදුරටත් දැක් වේ.”²⁴

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍ය පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේදී වට්ටෝරු වෙදපොත් සාහිත්‍යය තුළින් ද දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයේ ප්‍රගමණයට විශාල දායකත්වයක් ලැබුණු බව මේ අනුව පැහැදිලිවන කරුණකි.

අරමුණ

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයෙහිලා වට්ටෝරු වෙද පොත්වල ඇති වැදගත්කම පිළිබඳව සන්සන්දනාත්මකව අධ්‍යයනයක් සිදු කිරීම.

ප්‍රතිඵල හා සාකච්ඡාව

දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයෙහි සඳහන් වට්ටෝරු වෙද පොත් හයක් අනුසාරයෙන් සිදු කරන ලද විමර්ශනයෙන් ලද තොරතුරු පහත පරිදි ගොනු කර දැක්විය හැකිය.

අනු අංකය	පොතේ නම	කර්තෘ / සංස්කාරක	වෙද පරපුර	අන්තර්ගතය
1.	කරඹගලේ අත් වෙද පොත	රාජකීය පණ්ඩිත කිරි ඇල්ලේ ඥාණවිමල හිමි	කරඹගල වෙද පුරපුර	රෝග පිළිබඳ විස්තර/ අදාළ ප්‍රතිකර්ම විධි/ ඖෂධ සංස්කරණ විධි/ භූත විද්‍යාත්මක හා අධ්‍යාත්මික ප්‍රතිකාර විධි
2.	පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත (සර්ප විෂ හා කැඳුම් බිඳුම් වෙදකම)	බී. සිරිසේන බලන්ගේ 19 වන ආනන්ද මෙමුනි හිමි	බුකොළ-දෙණිය වෙද පරපුර	සර්ප විෂ / ආහාර හා කැඳුම් බිඳුම් ප්‍රතිකාර විධි/සර්ප ලක්ෂණ හා ප්‍රභේද/ සංකුලතා හා ප්‍රතිකාර/දූත ලක්ෂණ/ඉතිහාස පුවත්/ඖෂධ සංස්කරණ විධි
3.	සබරගමුවේ වට්ටෝරු වෙද පොත	බලන්ගේ 19 වන ආනන්ද මෙමුනි හිමි	මහ-වලතැන්න වෙද පරපුර	රෝග පිළිබඳ විස්තර/ අදාළ ප්‍රතිකර්ම විධි/ ඖෂධ සංස්කරණ විධි
4.	වෛද්‍යක හස්ථසාරය හෙවත් සිංහලේ අත් වෙද පොත	සරත් ජී. රණසිංහ	මහ-වලතැන්න වෙද පරපුර	රෝග පිළිබඳ විස්තර/ රෝග වලට ප්‍රතිකාර/ ඖෂධ සංස්කරණ විධි
5.	පුස්කොළ පොතකින් පිටපත් කරගත් යටියන අත් වෙද පොත	පැලවත්තේ උපනන්ද හිමි	යටියන වෙද පරපුර	රෝග පිළිබඳ විස්තර/ ප්‍රතිකාර විධි ඖෂධ සංස්කරණ විධි
6.	ගොඩමුණේ පාරම්පරික හස්ථසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහය		ගොඩමුණේ වෙද පරම්පරාව	රෝග පිළිබඳ විස්තර/ප්‍රතිකාර විධි

ඉහත දත්ත විශ්ලේෂණයේ දී පහත කරුණු කෙරෙහි වැඩි අවදානයක් යොමු විණ. මෙම වට්ටෝරු ග්‍රන්ථ හය ම විවිධ වෙද පරපුරවලට අයත් වන අතර ඒ ඒ වෙද පරම්පරාවෙන් පැවත එන දේශීය විකිත්සා විධීන් අන්තර්ගත කොට ලියන ලද පුස්තකොළ පොත් අනුසාරයෙන් පසුකාලීනව සංස්කරණ ස්වරූපයෙන් ප්‍රකාශයට පත් වීම සුවිශේෂී වේ. උදාහරණයක් ලෙස යටියන වෙද පරපුරේ විකිත්සා විධීන් ඇතුළත් කොට රචනා කරන ලද යටියන අත්වෙද පොත පසුකාලීනව සරත් ජී. රණසිංහ සංස්කාරකතුමන් විසින් මුද්‍රිත ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් ප්‍රකාශයට පමුණුවා ඇත. එලෙසම ගොඩමුණේ වෙද පරම්පරාවේ විකිත්සා පද්ධතිය අන්තර්ගත පුස්තකොළ පොත් පසුකාලීනව හස්තසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහයක් වශයෙන් පැලවත්තේ උපනන්ද හිමියන් විසින් එළි දක්වා ඇත. මේ ආකාරයෙන් කරඹගල වෙද පරපුර, බුකොලදෙණිය වෙද පරම්පරාව හා මහවලතැන්න වෙද පරම්පරාවේ විකිත්සා පද්ධතීන් විවිධ සංස්කෘතවරුන් විසින් මුද්‍රිත ග්‍රන්ථ වශයෙන් සමාජ ගත කොට ඇත.

පුස්තකොළවල රචිත පරම්පරා ගත දැනුම් සම්භාරයන් දීර්ඝකාලීනව සංරක්ෂණය කිරීමේ අපහසුතාවය මත මෙලෙස මුද්‍රිත ප්‍රකාශන වශයෙන් පසු කාලීනව එළිදැක්වන්නට ඇති බව සිතිය හැක. එසේ ම පුස්තකොළ පොත් කිහිපයක අන්තර්ගතයන් මෙලෙස එක් ප්‍රකාශිත ග්‍රන්ථයක් තුළට ගැබ් කොට තිබීම ද මෙහිලා දක්නට ලැබෙන අතර එය සංරක්ෂණ ක්‍රමවේදයක් වශයෙන් ද හඳුනාගත හැක.

පුස්තකොළ පොත්වල අන්තර්ගත කොට තිබූ පාරම්පරික විකිත්සා ක්‍රමවේදයන් ග්‍රන්ථ වශයෙන් එළිදැක්වීමට බොහෝ විට ක්‍රියාකොට ඇත්තේ යතිවරයන් වන අතර ඒ අතර රාජකීය පණ්ඩිත කිරි ඇල්ලේ ඥාණාවිමල හිමියන්, බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙහිත්‍රී හිමියන් හා පැලවත්තේ උපනන්ද හිමියන් ප්‍රමුඛ ස්ථානයක් ගනී.

ඉහත සඳහන් කරන ලද වට්ටෝරු වෙද පොත් සයෙහිම අන්තර්ගතය පිළිබඳව විමසීමේ දී පොදු ලක්ෂණ කීපයක් හඳුනා ගත හැක. මෙම ග්‍රන්ථ හයෙහි ම රෝග පිළිබඳ විස්තර ද එම රෝගයන් සිදු කළ යුතු ප්‍රතිකාර පද්ධතීන් ද ඒ සඳහා අවශ්‍ය ඖෂධ සංස්කරණයන්

සිදු කරනු ලබන ආකාරය ද මූලික වශයෙන් සවිස්තරාත්මක ව දක්වා ඇත. මෙම විස්තර ඇතුළත් කිරීමේ දී ග්‍රන්ථ සියල්ලෙහි ම පාහේ දක්නට ලැබෙන තවත් පොදු ලක්ෂණයක් වශයෙන් රචනා ශෛලිය හඳුනා ගත හැක. සියලුම ග්‍රන්ථවල ගද්‍ය මෙන්ම පද්‍ය අනුසාරයෙන් විස්තර ඇතුළත් වී ඇති අතර සිංහල, සංස්කෘත භාෂාවන් මූලික කොට ගත් භාෂා ශෛලියක් ද හඳුනා ගත හැක. ඉතා ම සරල ව කියවා අවබෝධ කොට ගත හැකි වන පරිද්දෙන් රචනා කොට තිබීම ද සුවිශේෂී ලක්ෂණයකි. තවද, විධාන ස්වරූපයෙන් භාෂාව හැසිරවීමේ ප්‍රවණතාවයක් දක්නට ලැබෙන අතර උදාහරණ වශයෙන් කරඹගලේ අත් වෙද පොතෙහි “දෙනු” “කවනු” “පොවනු” “ගානු” වැනි නියෝග භාෂාවක් ඇතුළත් වී තිබීම දැක්විය හැක.

තම පරම්පරාගත දැනුමෙන් අදාළ රෝගී තත්ත්වයන් සම්පූර්ණ වශයෙන් සුව කිරීමට ඇති හැකියාව මනාව පිළිඹිබු කරනු වස් “අත් දුටුවයි, ප්‍රත්‍යක්ෂයි” වැනි ප්‍රකාශ සිදු කොට ඇති අතර එමගින් විකිත්සාව ලබා ගැනීමෙහි ලා රෝගියා තුළ මූලිකවම ගැඹුර විශ්වාසයක් ගොඩ නැගීම සිදු කරනු ලබයි.

පුස්තකාල පොතීන්, ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් ඵලදායීවීමේ දී ඇතැම් සංස්කාරකවරුන් පටුනක් වශයෙන් අන්තර්ගතය පෙළගැස්වීමට කටයුතු කොට ඇති අතර ඇතැම් සංස්කාරකවරුන් පටුනක් ඇතුළත් කොට නොමති බව පෙනේ. උදාහරණ වශයෙන් ගොඩමුණේ පාරම්පරික හස්ථසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහයේ අන්තර්ගතය ඉතා පැහැදිලිව පටුනක් ලෙස ආරම්භයේ දී ම දක්වා ඇති නමුත් බුකොළදෙණිය වෙද පරපුරේ විකිත්සා විධි ඇතුළත් කොට සකසන ලද පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත (සර්ප විෂ හා කැඩුම් බිඳුම් වෙදකම) ග්‍රන්ථයේ පටුනක් ඇතුළත් කොට නොමැත.

මෙම වට්ටෝරු වෙද පොත්වල බොහෝ රෝග සංඛ්‍යාවක් සඳහා ප්‍රතිකාර දක්වා ඇති අතර එම රෝග විවිධ වර්ගීකරණයන්ට යටත් ව පෙළගස්වා තිබීම තුළ අවශ්‍ය අවස්ථාවල දී ඉතාම පහසුවෙන් හඳුනා ගත හැකි වීම දක්නට ලැබේ. උදාහරණයක් වශයෙන් සබරගමුවේ වට්ටෝරු වෙද පොතෙහි පහත පරිදි වර්ගීකරණයකට රෝග ඇතුළත් කොට තිබෙනු දැකිය හැක. සන්නිරෝග, වාත රෝග,

කෙස් රෝග මුත්‍රා රෝග, ගුදගත රෝග, බෝවන රෝග ආදී වශයෙන් ප්‍රධාන කාණ්ඩයකට අයත් වන රෝග රැසක් පසුව දක්වා ඇත. උදාහරණ ලෙස එම ග්‍රන්ථයෙහි සන්නි රෝග යන ප්‍රධාන කාණ්ඩයට අයත් උප කාණ්ඩ වශයෙන් “දහ අට සන්නියට”, “බිහිරි සන්නියට”, “කපාල සන්නියට”, “ගොළ සන්නියට” ආදී වශයෙන් රෝග විස්තර කොට ඇත.

පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත සුවිශේෂී වන්නේ එහි සර්වාංග රෝගයන්ට වඩා සර්ප විෂ හා කැටුම් බිඳුම් වෙදකමට මූලික ස්ථානයක් දී තිබීමයි. මෙම ග්‍රන්ථයෙහි සර්පයින්ගේ ලක්ෂණ, ඔවුන් හඳුනා ගැනීම, ඉතිහාස ගත පුවත් ඇසුරින් සර්පයින්ගේ උපත සර්ප දෂ්ටනයන්ට අමතර ව දිවි මකුලු, මී, බිංගුල්ලන්, දෙඹර, බඹර, ගෝනුසු ආදී විවිධ සතුන්ගේ දෂ්ටනයන්ට ද අදාළ විකිත්සා ක්‍රමවේදයන් දක්වා ඇත. මෙම විකිත්සා පද්ධතීන් හඳුන්වා දීමේ දී ස්ථානීය ප්‍රතිකාර, සර්වාංග ප්‍රතිකාර මෙන්ම සංකුලතා විෂයෙහි ද ප්‍රතිකාර හඳුන්වා දී ඇති අයුරු දක්නට ලැබේ. දෂ්ටනයකට ලක් ව පැමිණෙන රෝගියා මෙන්ම දූත ලක්ෂණ පිළිබඳව ද සවිස්තරාත්මක ව තොරතුරු ඇතුළත් කොට ඇති අතර මරු කලාව, විෂ කලාව හා ඒ ආශ්‍රිත විකල්ප දැනුම් පද්ධතීන් ද මෙම ග්‍රන්ථයට ඇතුළත් කර ඇති අයුරු දක්නට ලැබේ.

මෙම ග්‍රන්ථ හයෙහිම දක්නට ලැබෙන පොදු රෝග තත්ත්වයන් රැසක් හඳුනා ගත හැකි අතර ඒ ඒ රෝග තත්ත්වය සඳහා ඒ ඒ පරම්පරාවේ විකිත්සා විධීන් වෙනස් වී තිබීම හඳුනා ගත හැකි සුවිශේෂී ලක්ෂණයකි. මුත්‍ර කෘච්ඡු, අජීර්ණ, මාන්දම්, පාණ්ඩු රෝග, ගුල්ම, කුෂ්ඨ, සන්ධි රෝග , ගුදගත රෝග, අර්ෂස්, හගන්දරා, දුමුම්, පිලිස්සුම්, වර්ම රෝග, විෂ විකිත්සා, ජ්වර, ජර්දි, සන්නි, ප්‍රමේහ, උෂ්ණ රෝග , වසුරිය, මුඛ රෝග, සෙම, කාස, පක්ෂගාත, බාලරෝග, සුනිකා රෝග , ශිරෝ රෝග , කර්ණ රෝග , නාසා රෝග, රත්පිත, උන්මාද, මී මැස්මොර, ඉක්කා, ස්වරහේද, අරුවි, පිපාස, විදුධි, ගඬු, වණ, පරංගි, උදර, උපදාංශ, වෘද්ධි රෝග, ශ්ලීපද, වතාරක්ත, ශෝෂ, කරප්පන්, නියපිරිත්ත, යක්ෂ රෝග ආදී සුවිශාල රෝග රැසකට අදාළ විකිත්සාවන් දක්වා ඇත.

මෙහිදී එක් රෝගයක් සඳහා විවිධ පරම්පරාවල විවිධ විකිත්සා විදිත් භාවිතා කරනු දක්නට ලැබේ. බුකොලදෙණිය වෙදපරපුරේ විකිත්සා අන්තර්ගත පරම්පරා වට්ටෝරු වෙද පොතෙහි අන්තර්ගතය සර්ප විෂ හා කැඩුම් බිඳුම් වෙදකම මූලික කොට ගත්තකි. ඒ අනුව එහි එම වෙදකම හා බැඳුණු රෝග වශයෙන්, හන්දි තුවාල, කඳට ලේ බැසීම, අවහන්දි පේන්ද, උළුකකු, තැල්ම, අරමණ ගඩු, වන, කොර, ගසින් වැටුණට, පිලිස්සුම්, කැඩීම් ආදිය දක්වා ඇත. ඊට අමතරව ඇස් රෝග , උගුරේ ලෙඩ, හෘදරෝග, කටු ඇතීම, අර්ශස්, මුත්‍රකාවිජ්‍ර ,ඉන්නන්, පාද පැලීම් ආදිය සඳහා ද ප්‍රතිකාර දක්වා ඇත.

මෙම රෝග සඳහා ප්‍රතිකාර දැක්වීමේ දී භාවිතා කරනු ලබන විවිධ පරම්පරාවලට ආවේණික වූ ඖෂධ පළියෙළ කොට ගන්නා ආකාරය හෙවත් සංස්කරණ විධිත් ද ඔවුන් මෙම ග්‍රන්ථවලට ඇතුළත් කොට තිබේ. මෙම ග්‍රන්ථ හයෙහිම දක්නට ලැබෙන පොදු ඖෂධ සංස්කරණ විධිත් ලෙස, ගුලි, කෂාය, කල්ක, තෙල්, මැල්ලුම්, නස්න, විරේක, අංජන, කැඳ, බස්න, චූර්ණ, පැණිතෙල්, ඔඩුතෙල්, අරක්කු, හිස කුඩිවිවි ආදිය දක්නට ලැබේ. ඒ ඒ පරම්පරාවට ආවේණික ක්‍රම භාවිතයෙන් විවිධ ඖෂධ සංස්කරණ සිදු කොට තිබෙනු දක්නට ලැබේ. තෙල් සංස්කරණයේ දී : බුකොලදෙණිය වෙදපරම්පරාවට ආවේණික විෂනීල තෙලය, මහවලතැන්න වෙද පරපුරට ආවේණික කලුවා අල තෙලය, නාගමාන වනදකාන්ති තෙලය, සුර නාරායන තෙලය, යටියන වෙද පරපුරට අවේණික නාලකේර තෙල සුවිශේෂී විකිත්සාවේ සඳහන් තෙල විශේෂයන් වේ.

කල්ක වශයෙන් මහවලතැන්න වෙද පරම්පරාව සූරිය කල්කය, කරඹගල පරපුරට අයත් සර්වදෝස කල්කය, කෝලකුමාර කල්කය, බුකොලදෙණිය පරම්පරාවට ආවේණික සංජීවක කල්කය සුවිශේෂී දේශීය විකිත්සානුගත ඖෂධ සංස්කරණයන් වේ.

සන්තිමුර්තු ගුලිය, රත්නාදි ගුලිය, කුමාර ගුලිය, බිල්වාදි ගුලිය, මහවලතැන්න පරපුරට අයත් වන ගුලි සංස්කරණයන් වන අතර කුන්තුකොට ගුලිය, කෝල විනාශ ගුලිය, කරඹගලේ ගුලිය, සිවසායන් ගුලිය, යන ගුලි වර්ග කරඹගල වෙදපරපුරට ආවේණික ඖෂධයන් ය. මෙම ඖෂධ සංස්කරණයන් පිළිබඳ අධ්‍යයනයේ දී පෙනී යන්නේ

දේශීය විකිත්සාවේ සුවිශේෂී ස්ථානයක් හිමි වන බස්න, තුලමිඬු, අරක්කු යන ඖෂධ සංස්කරණයන් මහවලතැන්න වෙදපරපුර ප්‍රබල ව භාවිත කොට ඇති බවයි. ඒ අනුව : ඔවුන් විශේෂාකප්පුර බස්නය, විනාකිරි බස්නය, කළු කුකුළු බස්නය ආදී බස්නයන් ද, ත්‍රිපලා රාජ කුලමිඬුව යන කුලමිඬුද අලබේත් අරක්කුව වැනි අරක්කු ද තම විකිත්සා කර්මයෙහි දී බහුලව භාවිත කොට ඇති බව පැහැදිලි ව පෙනේ.

ඖෂධ පමණක් නොව පත්‍යපත්‍ය විධීන් ද පැහැදිලිව දක්වා ඇති අතර මෙම ග්‍රන්ථ සියල්ලෙහි ම පාහේ දක්නට ලැබෙන තවත් විශේෂ ලක්ෂණයක් වන්නේ භූත විද්‍යාත්මක හා අධ්‍යාත්මික ප්‍රතිකාර ද ඇතුළත් වී තිබීමයි. උදාහරණ වශයෙන් බුකොළදෙණිය වෙද පරපුර නියෝජනය කරනු ලබන පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත තුළ මන්ත්‍ර බොහෝමයක් අන්තර්ගත වන අතර ඒවා අතර විෂ බැමට, බඳින ලද විෂ කැපීමට ආදී මන්ත්‍ර ද අන්තර්ගත වේ. තවද, කන්ද පිරිත, රන්දෙනේ ගාථාව ආදී සුවිශේෂී අධ්‍යාත්මික ක්‍රමවේදයන් ද ඇතුළත් කර ඇති බව දක්නට ලැබේ. තවද, යක්ෂණියන් අට දෙනාට දොළ දීම ආදී භූත විද්‍යාත්මක විකිත්සාවන් ද මෙහි දක්නට ලැබේ. කරඹගල පරපුරේ විකිත්සාවන් අතර ද මෙම මන්ත්‍ර, පිරිත් ආදිය ඇතුළත් කොට ඇති බව දක්නට ලැබෙන අතර මෙම විකල්ප විකිත්සා පද්ධතීන් ද ඔවුන් බහුල ව භාවිත කොට ඇති බව ඒ අනුව සිතිය හැක.

එක් රෝගයක් සඳහා විකිත්සා විධි ඇතැම් විට කීපයක් දක්වා තිබෙනු දැකිය හැක. “මීට ම” ආදී වශයෙන් දක්වමින් ප්‍රතිකාර විධි පහක් හයක් ඇතැම් රෝග අවස්ථා සඳහා ප්‍රතිකාර දක්වා තිබෙනු දක්නට ලැබේ.

මේ අනුව පෙනී යන්නේ වසර 5000 කට වඩා ඉපැරණි හෙළ වෙද දැනුම වර්තමානය දක්වා නොකැඩී ඉදිරියට පැමිණීමට මෙම වට්ටෝරු වෙද පොත් තුළින් මහඟු මෙහෙයක් ඉටු වන බවයි. ඇතැම් විට මෙලෙස ග්‍රන්ථමය සංස්කරණයන් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් නොවුණි නම් සමහර දැනුම් පද්ධතීන් සමාජයෙන් තුරන් ව ගොස් බොහෝ කල් ගත වී තිබිය හැක. භාවිත කිරීම්වල උග්‍ර භාවයක්

දක්නට ලැබුණ ද එම විකිත්සා ලේඛන වශයෙන් පමණක් හෝ ශේෂව දක්නට ඇත්තේ මෙලෙස ග්‍රන්ථ බවට පත් කිරීමක් සිදු වී ඇති නිසාවෙනි. බොහෝ විට නිවැරදි සංරක්ෂණයන්ට ලක් නොවුණු පුස්තකාල පොත් බොහෝ සංඛ්‍යාවක් අද වන විට විනාශ වී ගොස් ඇති අතර ඇතැම් ඒවා පරිශීලනය කිරීමට ගත නොහැකි තත්වයට පත් වී ඇත. නමුත් සංස්කරණ වශයෙන් හෝ ප්‍රකාශනයට ලක් කෙරෙණු ඇතැම් පුස්තකාල පොත් වර්තමානයේ දී පමණක් නොව අනාගතයේ දී ද දේශීය විකිත්සාවේ උන්නතියට පිටුවහල් වනු ඇත.

වර්තමානයේ දී මෙම වට්ටෝරු වෙද පොත්වල අන්තර්ගත ඇතැම් විකිත්සා පද්ධතීන් පර්යේෂකයන්ගේ නෙත ගැටී ඇති අතර ඒ පිළිබඳ විධිමත් විද්‍යාත්මක පර්යේෂණයන් සිදු කිරීමට නිමිති සපයමින් සිටී. මෙය ඉතාම වැදගත් සංසිද්ධියක් වන අතර එමගින් ඉපැරණි දැනුම් පද්ධතීන් විද්‍යාත්මක ක්‍රමවේදයන් ඔස්සේ නැවත සමාජ ගත වීමට අවස්ථාව සැලසේ.

මේ අනුව දේශීය විකිත්සා වෛද්‍ය සාහිත්‍යයෙහි අන්තර්ගත වට්ටෝරු වෙද පොත්වල අන්තර්ගතය පිළිබඳ සිදු කරන ලද විමර්ශනයෙන් පෙනී යන්නේ දේශීය වෛද්‍ය සාහිත්‍යයේ උන්නතියෙහිලා වට්ටෝරු වෙද පොත් මාහැඟි කාර්යභාරයක් සිදු කර ඇති බවයි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

01. විජේතුංග, හරිස්චන්ද්‍ර. ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්දකෝෂය. කොළඹ: ගුණසේන, 2005. පි. 1850
02. ලියනගේ, සිරි. නිරුක්ති සහිත සිංහල ශබ්ද කෝෂය. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, පි. 1118
03. සරසවි හෙළ වදන් රුවන. (සම්පා.) ජයමාන්න, පරිසි. නුගේගොඩ: සරසවි ප්‍රකාශකයෝ, 2017. පි. 676
04. ජයතිලක, කේ. සාහිත්‍ය විචාර සටහන්. කොළඹ: ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ, 2005. පි.16
05. මහේන්ද්‍ර, සුනන්ද. සාහිත්‍ය කලා ශබ්දාකරය. කොළඹ: ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ, 2000. පි. 88
06. සුරවීර, ඒ.වී. සාහිත්‍ය විචාර ප්‍රදීපිකා. බොරැස්ගමුව: ප්‍රබුද්ධ ප්‍රකාශකයෝ, 1991. පි.234

07. සෝරන නායක ස්ථවිර, පණ්ඩිත. සාහිත්‍ය සේවනය. කොළඹ: එම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, 1947. පි. 01
08. මහේන්ද්‍ර, සුනන්ද. සන්නිවේදන ශබ්දාකරය. කොළඹ: එම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, 1997. පි. 177
09. ජයතිලක, කේ. සාහිත්‍ය විචාර සටහන්. කොළඹ: ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ, 2005. පි.10
10. ස්වදේශීය හෙෂ්‍ය විශ්වකෝෂය.(සම්පා.) සෝමසිරි, ගුණදාස. කොළඹ: සීමාසහිත ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, 1963. පි. VII, VIII
11. වරයෝගසාරය සම්පූර්ණ සිංහල අත්වෙද පොත.(සම්පා.) ඤාණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ. කොළඹ: සීමාසහිත ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, 1966. පි.෧෪
12. ආයුර්වේද ශබ්දකෝෂය. (ප්‍රථම කාණ්ඩය) බණ්ඩාරනායක අනුස්මරණ ආයුර්වේද පර්යේෂණායතනය: දේශීය වෛද්‍ය අමාත්‍යාංශය, 1991. පි. ප්‍රස්තාවනාව
13. ස්වදේශීය හෙෂ්‍ය විශ්වකෝෂය.(සම්පා.) සෝමසිරි, ගුණදාස. කොළඹ: සීමාසහිත ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, 1963. පි. X
14. සෝමදාස,කේ.ඩී.ශ්‍රී ලංකාවේ පුස්තකාලපොත් නාමාවලිය. (ප්‍රථම භාගය) කොළඹ: සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුව, 1959. පි.VII
15. ගමගේ, කුමාරි. දේශීය වෙදකමෙහි සුභාවිත සන්නිවේදනය. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.) සමාගම, 2019. පි. 128-129
16. ආයුර්වේද වෛද්‍ය විද්‍යාලයීය ස්වර්ණ ජයන්තිය (ප්‍රථම භාගය). (සම්පා.) ජයතිලක, කේ .පී .පී.(තැ.නැ). 1987. පි. 87-88
17. එම
18. සන්නස්ගල, පුවිබණ්ඩාර. සිංහල සාහිත්‍ය වංශය: ආරම්භයේ යුගයේ සිට ක්‍රි.ව. 1994 දක්වා තොරතුරු සංගහිතයි. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.) සමාගම, 2015. පි. 870
19. එම - පිටුව. 871
20. එම - පිටුව. 873
21. එම - පිටුව. 875-887
22. නොක්ස්, රොබට්. An Historical Relation of the Island of Ceylon| එදා හෙළදිව. (අනුවාදය) කරුණාරත්න, ඩේවිට්. කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන (පුද්.) සමාගම, 2012. පි. 324
23. ගමගේ, කුමාරි. දේශීය වෙදකමෙහි සුභාවිත සන්නිවේදනය, කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.)සමාගම, 2019. පි. 132
24. සන්නස්ගල, පුවිබණ්ඩාර. සිංහල සාහිත්‍ය වංශය: ආරම්භ යුගයේ සිට ක්‍රි.ව 1994 දක්වා තොරතුරු සංගහිතයි. කොළඹ: ඇස්.ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.) සමාගම, 2015. පි.880

25. කරඹගලේ අත් වෙද පොත. (සංස්.) ඤාණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ. කොළඹ: රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ, 2000.
26. පරම්පරාගත වට්ටෝරු වෙද පොත. (සංස්.) සිරිසේන, බී. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.) සමාගම, 2006.
27. සබරගමුවේ වට්ටෝරු වෙද පොත, (සංස්.) මෙමත්‍රිය හිමි, බලන්ගොඩ ආනන්ද,නුගේගොඩ: මොඩන් පොත් සමාගම, 1986
28. පුස්කොල පොතින් පිටපත් කරගත් යටියන අත් වෙද පොත,(සංස්.) රණසිංහ, සරත් පී. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.)සමාගම, 2019
29. ගොඩමුනේ පාරම්පරික හස්ථසාර ඖෂධයෝග සංග්‍රහය, (සංස්.) උපනන්ද හිමි, පැලවත්තේ. කොළඹ: සමයවර්ධන ප්‍රකාශකයකි.
30. වෛද්‍යක හස්ථසාරය හෙවත් සිංහලේ අත්වෙද පොත, ක, (සංස්.) මෙමත්‍රිය හිමි, බලන්ගොඩ ආනන්ද, නුගේගොඩ: මොඩන් පොත් සමාගම, පුරුම මුද්‍රණය ශ්‍රී බුද්ධ වර්ෂ 2503